

Advocaat Maria Vasii en getuigen: Meer dan 400 miljard euro van de EU voor corona-moordcontracten en het witwassen van geld

De Roemeense advocate Maria Vasii onthult hoe ziekenhuizen gefinancierd werden met geldbedragen van honderden miljarden euro's, lang voor 2020 gepland, om zoveel mogelijk coronadoden te veroorzaken met gerichte onjuiste en overmedicatie. Eigenlijk een huurmoord die schreeuwt om een verwerkingsproces.

De Europese Unie creëert deze wet die ziekenhuizen stimuleert en zegt in feite dat ze veel geld krijgen als ze veel sterfgevallen hebben. Hoe meer (gerapporteerde) sterfgevallen, hoe meer geld er binnenstroomt. En ziekenhuizen creëren deze sterfgevallen door middel van sterftebeleid...

Ik zie de dode mensen daar voor mijn ogen... in de ochtend al de doden in de gang in de zwarte zakken...

Op dit moment zie ik het voor mijn ogen... Het is gebeurd, het is ongelooflijk! Veel mensen zijn gestorven.

De misdaad tegen de menselijkheid was echt. Het was hier, en daarom is het nu tijd om te onderzoeken! Het is tijd om conclusies te trekken! Het is tijd om een aanklacht in te dienen! We hebben het recht om onze levens en onze samenleving te beschermen.

Interviewer: We zijn erg blij dat we vandaag een bijzonder persoon te gast hebben, Maria Vasii uit Roemenië. Ze is advocaat en eigenlijk de advocaat van Călin Georgescu, een van de huidige presidentskandidaten. Ze heeft uitgebreid gewerkt aan het blootleggen van de COVID-misdaden tijdens de COVID-periode, met name de protocollen voor dodelijke behandelingen en de bijbehorende geldstromen. Mevrouw Vasii, hartelijk dank dat u bij ons bent!

Maria Vasii: Bedankt voor de uitnodiging.

Interviewer: U bent momenteel betrokken bij een aantal onderzoeken. Welke onderzoeken lopen er momenteel? Kunt u ons een kort overzicht geven?

Maria Vasii: We startten het eerste onderzoek bij het Internationaal Gerechtshof in Den Haag en het tweede onderzoek bij het openbaar ministerie in Wenen. Want in Wenen is de openbare aanklager verantwoordelijk als het gaat om de hoofdpersoon die betrokken is bij dit protocol van de dood*.

Interviewer: Wouw. Welke persoon is dat, als ik vragen mag?

Maria Vasii: Wat de pandemie betreft, zijn wij van mening dat de verantwoordelijkheid ligt bij een hoge ambtenaar die in de Europese Commissie werkt. Voor deze Commissie is de rechtsgrondslag gecreëerd om de dood toe te staan in overeenstemming met de "protocol des doods", en met deze rechtvaardiging ook enorme fraude. Er werden bijvoorbeeld Europese fondsen uitgedeeld voor de noodsituatie in overeenstemming met de speciale pandemieverordeningen.

Interviewer: Wouw. Je noemde de Europese Commissie en haar betrokkenheid bij al deze dingen. En ik zou u willen vragen over het prille begin, voordat de pandemie begon, u hebt me erover verteld, dat er consultatiebureaus bij betrokken waren? En ik zou u willen vragen welke rol deze consultatiebureaus hebben gespeeld bij het in gang zetten van deze hele pandemische machine.

Maria Vasii: Ik weet dat dit een delicate zaak is en het is heel moeilijk voor mij om deze beschuldiging te uiten. Maar ik heb dit recht omdat ik bewijsmateriaal heb. Dat betekent dat ik ze aan jullie kan laten zien. En ik zal dit bewijsmateriaal presenteren. Vóór de pandemie, dat wil zeggen vóór april 2020, gaf de Europese Commissie opdracht aan een accountantskantoor, een Oostenrijks accountantskantoor, om advies te geven. En na deze consultatie bereidde de Europese Commissie een wet voor, een wet die in strijd was met de Europese wet die openbare verwerving regelt. En ik blijf erbij dat dit bedrijf, d.w.z. het consulterende bureau, naar mijn mening een groot belangenconflict had. Waarom? Omdat ze deze wet hebben voorbereid voor de Europese Commissie. En tijdens de pandemie leverde dit bedrijf ook consultatiediensten aan farmaceutische bedrijven. En in de laatste fase van de pandemie was het ook het bedrijf dat een eindrapport opstelde over de situatie van deze farmaceutische bedrijven. En in dit rapport staat: Alles is oké, er valt niets aan te merken op de manier waarop ze tijdens de pandemie enorme bedragen voor dit doel hebben gebruikt. Volgens het beschikbare bewijsmateriaal was de situatie echter heel anders. Deze pandemische periode bood in de eerste plaats farmaceutische bedrijven vooral vuile regels om geld te verdienen. En in overeenstemming met mijn bewijsmateriaal, kan ik je vertellen dat het gewoon een businessmodel was om geld te verdienen.

Interviewer: Als je het hebt over deze consultatiebureaus die de Europese Commissie of de Europese Unie ondersteunen bij het opstellen van wetgeving, wanneer zijn ze dan begonnen met samenwerken aan deze hele pandemie-kwestie?

Maria Vasii: Zoals blijkt uit de documenten van eind 2019 die ik kan overleggen, waren ze betrokken bij het opstellen van een wet voor de Europese Commissie en gebruikten ze dit juridische principe ook bij hun activiteiten tijdens de pandemie. Want ze creëerden wetten. Ze creëerden rechtsregels; ze creëerden de regels die de procedure onderbraken. En ze waren ook consultants voor de farmaceutische bedrijven. Volgens de wettelijke bepalingen is dit niet mogelijk omdat het een enorm belangenconflict is. En als de aanklagers dit opnieuw bekijken op basis van het bewijsmateriaal, weet ik zeker dat de conclusie zal zijn wat ik je vertel: dat niets legaal was.

Interviewer: Juist. In hoeverre was deze wet, die de Europese Unie in april uitbracht, in strijd met de regels? Of wat voor situatie, wat heeft het gecreëerd? Wat voor soort situatie heeft het gecreëerd?

Maria Vasii: Ik zal ook een publicatiejournaal van de EU presenteren Dit document bevat regels voor Europese landen om de procedure voor het uitbetalen van noodfondsen af te schaffen. als er veel sterfgevallen zijn. Dit betekent dat het bedrijf geld kan ontvangen afhankelijk van het aantal sterfgevallen. Dit is ongelooflijk! En het kan niet worden vergeven en vergeten omdat het zeer illegaal is om deze stimulerende connectie tussen doden en geld aan te bieden. Volgens mijn bevindingen kan ik u vertellen dat deze idiote wettelijke normen die door de Europese Commissie en de afzonderlijke landen als interne wetgeving zijn uitgevaardigd, de schijn van wet wekken, d.w.z. ze hebben wettelijk de mogelijkheid gecreëerd om een rechtstreeks contract met het bedrijf aan te gaan, de mogelijkheid om een enorme som geld te ontvangen.

En dan hebben we het over honderden miljoenen euro's per contract, alleen maar omdat het ziekenhuis de dag ervoor een groot aantal sterfgevallen meldde. En in overeenstemming met mijn bewijsmateriaal, moeten de artsen en verpleegkundigen alleen de vele sterfgevallen rapporteren en niet de mensen die het ziekenhuis in goede gezondheid konden verlaten.

En daarom heeft de openbare aanklager nu de zeer, zeer belangrijke taak om te onderzoeken hoe de artsen en verpleegkundigen de medische gedragscode hebben gerespecteerd en hoe ze het protocol hebben toegepast. En in overeenstemming met mijn bewijsmateriaal, was dit protocol bedoeld om de dood te bewerkstelligen, niet om de gezondheid te herstellen.

Interviewer: Ja, we zullen het zo meteen over het protocol hebben. Maar misschien even samenvatten: De Europese Unie heeft ergens eind 2019 een consultatiebureau in dienst genomen. En aan het eind van 2019 hebben ze een plan uitgewerkt om ziekenhuizen als het ware te stimuleren om veel geld te krijgen als ze veel sterfgevallen hebben. Hoe meer doden, hoe meer geld ze kregen. Zo heb ik het begrepen.

Maria Vasii: Ja.

Interviewer: En toen heeft de Europese Commissie, de Europese Unie, dit in een wet gegoten, gepubliceerd in april 2020, yes en alle landen van de Europese Unie moeten deze wet natuurlijk overnemen in hun nationale wetgeving. En zo is dit hele "laat me dode mensen zien en ik geef je er geld voor" systeem opgezet. Over het geld dat is doorgesluisd, u zegt dat het in de honderden miljoenen loopt: Heeft de Europese Unie dit geld verstrekt of waar kwam het geld vandaan dat naar de ziekenhuizen is gegaan? Toen ze zeiden: Hé, kijk, ik heb zoveel sterfgevallen. Waar kwam het geld voor de ziekenhuizen vandaan? Wie gaf het geld? Weet je dat?

Maria Vasii: De Begrotingscommissie van de Europese Unie heeft, in overeenstemming met mijn bewijsmateriaal, meer dan vierhonderd miljard euro uitgetrokken voor deze zaak. Maar er waren ook veel andere geldbronnen op internationaal niveau. En natuurlijk kan het positief zijn als de samenleving een enorme hoeveelheid geld inzamelt om het leven te beschermen. Maar zoals je zult zien, als je het bewijsmateriaal controleert, gaat dat geld naar de farmaceutische bedrijven. En voor de andere smerige mensen die bij dit proces betrokken zijn, maar niet echt voor de (zieke) mensen. Want volgens ons bewijsmateriaal hebben ze bijvoorbeeld in het ziekenhuis in Arad brachten ze meer dan twee miljard euro bijeen voor een kleine stad! kan ik je zeggen. En dat dit voor ongeveer 500 mensen in het ziekenhuis was, maar slechts drie overlevenden.

Interviewer: Drie van de 500 mensen overleefden?

Maria Vasii: Ja! Dus dan kunnen we het optellen en zien dat er twee miljard in het spel waren en (slechts) drie mensen overleefden. Eén overlevende is mijn cliënt K., en u heeft zijn getuigenverklaring ontvangen. Hij overleefde alleen omdat hij probeerde en in staat was het ziekenhuis te verlaten zonder toestemming van de artsen. Daarom heeft hij het overleefd. Maar het is afgelopen met hem omdat de protocollen zijn gezondheid hebben vernietigd. En zoals ik doe, kunt u het bewijsmateriaal bestuderen, de aanklager kan het onderzoeken en deskundigen kunnen u vertellen of dat geld op een betere manier gebruikt had kunnen worden dan het was.

Interviewer: Even ter correctie het bedrag dat van de Europese Unie kwam: je zei 400 miljoen.

Maria Vasii: Ja.

Interviewer: Ik denk dat je miljarden bedoelt.

Maria Vasii: Ja, miljarden - miljarden!

Interviewer: Dat is een enorme hoeveelheid geld! En dan krijgt dit ziekenhuis alleen al twee miljard om mensen te genezen, zo lijkt het, maar, en nu hebben we het over hoe mensen werden behandeld met het geld dat aan het ziekenhuis werd gegeven... U zei dat de WHO behandelprotocollen ongegrond waren en bijdroegen aan de sterfgevallen. Kunt u daar verder op ingaan?

Maria Vasii: Ik heb bewijsmateriaal. Ik vertegenwoordig drie families in dit proces. Elk van deze families heeft een dierbare verloren als gevolg van deze behandelprotocollen en ik heb expertise opgedaan, medische expertise. Ik heb rapporten van experts beschikbaar. En deze deskundigenrapporten vertellen ons iets over het mechanisme waarmee de doodsoorzaak is vastgesteld.

Interviewer: Wouw! Dus als we het hebben over de doodsprotocollen, wat hebben mensen daar bereikt? Ik bedoel, kregen ze medicijnen die echt hielpen? Of wat werd daar gebruikt?

Maria Vasii: Meer dan deze behandeling! Want de dokters en verpleegsters werden zeker in de media afgeschilderd als onze helden, en misschien waren ze dat in veel gevallen ook wel. Maar in het geval van mijn cliënten was het een andere situatie: ze werden tegen hun wil in het ziekenhuis vastgehouden. Want in elk geval vroeg de persoon de familie om hulp en zei: Alsjeblieft, kom hier, want dit is geen ziekenhuis, het is net een gevangenis! Het is moeilijk! Maar de families begrepen deze oproep niet. Ze kregen te horen dat het misschien aan het virus lag, of misschien aan de ernst van de infectie. of het was zonder enige reden. Maar we hebben het nu uitgezocht. En we hebben bewijsmateriaal dat het een moeilijke situatie was in het ziekenhuis.

Interviewer: Wouw! En ja, als je zegt dat van de 500 mensen die stierven op die Covid-afdeling van het ziekenhuis, er maar drie overleefden, die nu jouw cliënten zijn, dan toont dat aan dat daar door de jaren heen zeker geen goede behandeling was!

Maria Vasii: Ja, we hebben ook interne onderzoeken tegen drie verdachten. We hebben ook een civiele zaak in de rechtszaal, die we hebben gewonnen. Er loopt nu een onderzoek naar de artsen en verpleegkundigen. Een van de artsen die de verkeerde behandeling gaf, heeft Roemenië verlaten. Volgens mijn informatie probeerde ze te vluchten en is ze nu in een ander land. We weten niet welk. Maar haar gedrag laat duidelijk zien dat ze weet wat haar te wachten staat. Ze weet het. Ze weet dat wat er echt gebeurd is in een dossier komt te staan en dat de conclusies de ergste gevolgen zullen hebben.

Interviewer: Kunt u ons een kort overzicht geven van waar de rechtszaak die u won over ging, wat de inhoud van de zaak was?

Maria Vasii: Het was een zaak over de behandeling door een arts in een ziekenhuis in de "Serbo" zaak. En volgens het bewijsmateriaal, want we hebben het over een dossier met honderden pagina's documenten, niet alleen onze gevoelens, en volgens het bewijsmateriaal, was wat er in het ziekenhuis gebeurde echt als een oorlog. Zoals in een oorlog waar geen respect en geen regels zijn, alleen een gevecht tot de dood.

Simpelweg de strijd om te scoren op het palmares van het farmaceutisch bedrijf en om een direct contract te krijgen volgens deze idiote regelgeving.

Interviewer: Wouw! U had het over die idiote regelgeving en over massale fraude bij openbare aanbestedingen tijdens de pandemie. Wat heb je precies ontdekt? Wat was de fraude, wat is er met deze verordeningen gebeurd?

Maria Vasii: Volgens het bewijsmateriaal heeft bijvoorbeeld één enkel bedrijf met onbekende aandeelhouders meer dan 10 miljard euro ontvangen! Eén enkel bedrijf. Eén enkel bedrijf! En het geld gaat naar de Kaaimaneilanden, Cyprus en Delaware, waar het

geregistreerde adres van het bedrijf zich bevindt. En het is ongelooflijk, want als je naar de gegevens kijkt, is er niet genoeg ruimte voor alle medische apparatuur die in een hele stad zou zijn geplaatst, of om op een hele straat zou passen.

Interviewer: Oké.

Maria Vasii: De hoeveelheid die in deze documenten wordt genoemd is volkomen absurd. Het is niet mogelijk om te zeggen, niet mogelijk om de hoeveelheid materialen te beheren die men zou kunnen kopen voor de prijs die in de documenten staat. Het antwoord is dus simpel: het was gewoon nep. Dat betekent dat alles nep was. Dit contract stond alleen op papier en op een bankrekening, meer niet.

Interviewer: Dus het geld stroomde, maar het was gewoon zo'n onrealistisch grote hoeveelheid materiaal dat het nooit . . .

Maria Vasii: In veel gevallen, ja.

Interviewer:... In veel gevallen bestonden ze gewoon niet, of ze werden niet beheerd, of ze werden niet geleverd.

Maria Vasii: Ja, mijn deskundigen hebben ons hun mening gegeven. Het staat op schrift en ze zijn gemachtigd om de conclusie te trekken. En dit bewijsmateriaal ligt nu bij het Openbaar Ministerie. Ik vraag me af waarom de openbare aanklagers deze situatie niet snel onderzoeken, want het is in hun belang, in het belang van de samenleving, om precies te weten wat er tijdens deze pandemie is gebeurd. Want als je dat weet, kun je het in de toekomst controleren om nog zo'n situatie te voorkomen.

Interviewer: En u noemde een ander geval met 'Alliance Healthcare Romania'. En dat zij rechtstreeks contracten toekenden. Hoe is dit relevant als we kijken naar wat je zojuist hebt uitgelegd?

Maria Vasii: Het gaat niet alleen om dit bedrijf. Volgens wat we nu weten, waren er ongeveer 20 bedrijven. Geen 100, maar meer dan 20.

Interviewer: 20 bedrijven?

Maria Vasii: Eén bedrijf heeft honderdduizenden contracten ontvangen. En het bedrijf dat je noemde heeft volgens onze bevindingen meer dan 200.000 directe contracten ontvangen. En ik zal je één voorbeeld geven, maar ik kan je de details van dit bewijsmateriaal geven. Een van de contracten had een waarde van 500 miljoen euro. Slechts één contract.

Interviewer: Wouw, dat is heel wat!

Maria Vasii: Slechts één contract. En het bedrijf heeft meer dan 200.000 directe contracten.

Interviewer: Of dat geld gaf veel materiaal, of ze kregen heel veel geld en deden verder niets.

Maria Vasii: Ik ken de details niet, maar we hebben al het bewijsmateriaal. We hebben alleen de open geest van een aanklager nodig om alles te onderzoeken.

Interviewer: Juist. En als je het hebt over het geld dat naar de Kaaimaneilanden en Delaware gaat, wat is dan het verband tussen die aanbestedingen of al die contracten en het geld dat in het buitenland terecht kwam, of waar kwam het geld terecht?

Maria Vasii: Eén bedrijf, volgens ons onderzoek een binnenlands bedrijf, het bedrijf bestaat niet meer omdat het de productie heeft gestaakt. En nu is waargenomen dat ze een ander nieuw bedrijf opzetten. Dit bedrijf, Mediplus Exim, had een eigenaar; een onbekende eigenaar. Volgens onze officiële bevindingen weten we niet wie de eigenaar is. Maar hij is gevestigd in Delaware in de Verenigde Staten. En dit bedrijf heeft een enorm, enorm bedrag ontvangen. Geld dat, zoals u hebt begrepen, naar de Kaaimaneilanden, naar Cyprus, naar Delaware vloeit. En ik zou heel graag willen weten wie er achter dit bedrijf zit, want zij kregen het grootste deel van het contract en profiteerden het meest in Roemenië.

Interviewer: Ik begrijp het. Heb je enig onderzoek gedaan naar wie er achter sommige van deze bedrijven zit?

Maria Vasii: Ik heb niet genoeg bewijsmateriaal om je enige zekerheid te geven. Natuurlijk kan ik ze aan je voorleggen zodat je ze in de toekomst kunt onderzoeken; dit bedrijf en deze connectie. Ik weet dat het een grote naam is die actief was op internationaal politiek niveau tijdens de pandemie.

Interviewer: Wouw! Dus om kort samen te vatten of een klein overzicht te geven, dat betekent: De Europese Unie creëert deze wet die ziekenhuizen stimuleert en in feite zegt dat ze veel geld krijgen als ze veel sterfgevallen hebben. Hoe meer sterfgevallen, hoe meer geld er vloeit. En de ziekenhuizen creëren eigenlijk deze sterfgevallen door middel van sterftepolissen, en het geld stroomt, en het vloeit naar buitenlandse bedrijven in het buitenland.

Ja, dat klopt.

Interviewer: En als een contract 500 miljoen waard is en er zijn er honderdduizenden, dan krijg je een klein inzicht in de omvang van deze geldstromen. Is dat niet het geld van de belastingbetaler, tenminste in het geval van de Europese Unie?

Maria Vasii: U snijdt een gevoelig onderwerp aan. U kunt zeker meer inzicht krijgen als u vooral de geautoriseerde orders onderzoekt. Dus nee, de overheid loopt dit enorme bedrag niet mis... Want volgens dit consultatiebureau, dat heel goed is in het adviseren van dit bedrijf, hebben ze bescherming en blijkbaar wettelijke bescherming, hoeven ze geen belasting te betalen aan de Roemeense staat of enig ander land waarin ze actief waren.

Interviewer: Wouw! En je zei dat dit consultatiebureau, ik weet niet of je namen wilt noemen

Maria Vasii: We hebben namen.

Interviewer: ...maar het consultatiebureau dat het in feite uitwerkte of de Europese Unie en de farmaceutische industrie hielp, speelde een sleutelrol. En welke rol speelde zij bij het onderzoeken van al deze procedures? Hebben zij ze gecontroleerd? Wat was het resultaat?

Maria Vasii: Ik heb de moed om jullie te vertellen dat dit consultatiebureau een belangrijke positie heeft, dat het de belangrijkste speler is in dit smerige spel om geld te creëren en een smerige macht achter de officiële machten over de hele wereld. Ik vertel je dit omdat in deze geest, deze vuile geest van dit consultatiebureau, alles, elke stap was voorbereid zelfs voordat de pandemische periode begon. En als ik je dat vertel, weet ik ook hoe ze alles in de doofpot stoppen. U hebt belangrijke contracten, bijvoorbeeld contracten voor vaccins en contracten voor belangrijke investeringen in medische technologie, onder artikel 346 van het Europees Verdrag geplaatst. En dat is een wettelijke basis voor geheime informatie. Informatie met betrekking tot militaire strategieën. Met andere woorden, als zij zeggen dat het virus afkomstig is van een biologische bron, dan vraag ik je: "Waarom plaats je het coronavirus op het niveau van biologische wapens? En omdat ze belangrijke documenten

behandelen als een geheime aangelegenheid - proberen ze alles in de doofpot te stoppen. Journalisten en belangrijke aanklagers hebben niet het recht om te onderzoeken en uit te zoeken wat er werkelijk is gebeurd in deze context, omdat ze geen toegang hebben tot de echte gegevens. Maar wat er nu gebeurde op internationaal niveau, dat wil zeggen, wat er gebeurde met het initiatief van Kash Patel, de directeur van de FBI, was het openen van de geheime informatiebronnen, en ik weet zeker dat we over niet al te lange tijd zullen zien wat er echt gebeurde tijdens deze pandemische periode.

Interviewer: En als u het heeft over de betrokkenheid van het leger bij dit alles, heeft u daar voorbeelden van? Of hoe was Roemenië op militair niveau betrokken bij dit hele pandemische scenario?

Maria Vasii: Ja. Niet alleen in Roemenië. In alle landen van de wereld, bijvoorbeeld, zijn de belangrijkste contracten, ik bedoel contracten over vaccins, onderworpen aan deze geheime wetgeving.

Interviewer: Militair geheim.

Maria Vasii: Ja, militair geheim.

Interviewer: Ja. Wouw. Dat is gek. En als je er nu naar kijkt, het hele proces dat je hebt beschreven. Hoe zou je het in jouw woorden samenvatten zodat een leek het kan begrijpen?

Maria Vasii: Ik ben zo, zo blij dat u als journalist en ook de openbare aanklagers eindelijk uw expertise aanbiedt helpt met deze kennis om deze dramatische situatie in het echt op te helderen. En met deze nieuwe houding en het nieuwe gevoel voor mensen tegenover deze pandemie, heb ik heel goede verwachtingen.

Nu is het tijd voor onze mensheid om de waarheid te bespreken! Omdat dit de enige manier is waarop we het leven kunnen beschermen. We kunnen onze kinderen en onze samenleving beschermen. Als je er de voorkeur aan geeft om gewoon te zwijgen, dan is alles verloren! Want zonder jouw steun zal de openbare aanklager niet de moed en de nodige steun hebben om de ware feiten aan het publiek te presenteren en zijn conclusie uit te leggen.

Ik weet dat het eerste onderzoek naar de pandemie nu van start gaat bij het Europees Hof van Justitie. Het Internationaal Strafhof in Den Haag heeft ook een eerste beslissing genomen die overeenkomt met de realiteit.

En ze proberen dit onderzoek op een positieve en goede manier te doen. Ik wil u er ook op wijzen dat het Internationaal Strafhof in Den Haag een groep deskundigen heeft die in Canada, in Montreal, werkt. Er zijn meer dan 1000 experts die getuigen over het tijdstip van de pandemie en de oorsprong van het virus. En ik weet zeker dat de aanklager op basis van dit bewijsmateriaal geen andere keuze zal hebben dan de waarheid te vertellen, dat wil zeggen, de persoon aan te klagen die deze oorlog tegen de mensheid heeft gevoerd tijdens de pandemie.

Interviewer: Nou, dat klinkt als hoopvol nieuws. Ze hebben ook een aantal eigen onderzoeken of zaken lopen in Den Haag, voor zover ik weet.

Maria Vasii: Ja.

Interviewer: Kunt u ons iets vertellen over de stand van zaken of wat er op dit moment gebeurt?

Maria Vasii: Ik weet dat ze een zaak hebben geopend, maar geen dossier. Geen echt dossier - geen echt onderzoek. Nu zijn ze bewijzen aan het verzamelen. Aangezien onze motie gericht is tegen een belangrijk persoon die op hoog niveau betrokken is bij de Europese machtsstructuur, heb ik geen hoge verwachtingen. Als je als journalist op

onderzoek uitgaat en nieuw bewijsmateriaal vindt tijdens het bespreken van het onderwerp, heb je misschien de moed om deze persoon te onderzoeken.

Interviewer: Als er een bepaalde druk ontstaat.

Maria Vasii: Juist, ja! Ja, druk van de wet en van de waarheid. In dit kader en wat er ook in de Verenigde Staten is gebeurd, denk ik dat ze het goed aankunnen. Natuurlijk is de relatie tussen de Verenigde Staten en het Internationaal Strafhof in Den Haag op dit moment niet bijzonder goed. Dit komt omdat president Trump zich nu publiekelijk heeft uitgesproken tegen het Strafhof omdat het de zaak Gaza en Israël betreft. Maar ik heb nog steeds positieve verwachtingen van dit onderzoek omdat het in het belang van de mensheid is om uit te zoeken wat er is gebeurd. En wat ons onderzoek betreft, denk ik, omdat we bewijsmateriaal presenteren, niet alleen onze beschuldigingen, maar veel bewijsmateriaal en ook veel meningen van deskundigen, dat er een positieve oplossing mogelijk is.

Dat is interessant. Dus op dit moment is de rechtbank in Den Haag de zaak nog aan het onderzoeken of is de zaak in principe nog open.

Maria Vasii: Het is nog steeds open, ja.

Interviewer Het onderzoek gaat door. Ja. Interessant. Nu komen we misschien aan het einde, om dit af te ronden. Nu wil ik u nog één vraag stellen. Het gaat over de huidige presidentsverkiezingen in Roemenië. Hoe houdt dit alles verband met dit hele COVID-machinaal proces die heeft plaatsgevonden? Kunt u ons alstublieft wat meer inzicht geven in deze zaak?

Maria Vasii: Dank u voor uw woorden, want u hebt precies uitgedrukt wat er gebeurd is. Het is een machinaal proces. Het is een machinaal proces die bescherming biedt tegen fraude tijdens de pandemie.

En in Roemenië blokkeert dit mechanisme helaas het verkiezingsproces. Maar waarom? Ik zal je vertellen waarom. Omdat er een belangrijke politieke figuur bij betrokken was in Roemenië. En dezelfde mensen die nu aan de macht zijn in Roemenië, de bestuurlijke macht, blokkeren de onafhankelijke kandidaat Călin Georgescu in dit proces, en om een onzinnige reden. Dit is de tweede keer dat ze hem uitsluiten van de verkiezing. Het maakt niet uit dat onze samenleving hem nodig heeft en hem steunt. Ze blokkeren hem. En waarom? Omdat Călin Georgescu zich in vele standpunten heeft uitgesproken; officiële standpunten, zijn houding tegenover fraude, tegen vuile mensen en smerige politiek. En in de tijd dat ze hem geblokkeerd hebben, zijn er nieuwe kandidaten naar voren gekomen. En onder deze nieuwe kandidaten is de man van de vrouw die in de Europese Commissie zat. En zij was de schakel tussen de Europese Commissie en de Roemeense regering toen ze deze idiote regels goedkeurden en in de interne nationale wetgeving plaatsten: deze absurde wetten die de voorwaarden creëerden voor de farmaceutische bedrijven om het geld te bemachtigen.

En ik heb nu geen bewijsmateriaal, maar ik zal je vertellen dat ik volgens mijn gevoel, in die tijd gewacht, gekeken en verwacht heb, dat deze persoon aan de macht zou komen met het geld van de farmaceutische industrie. Omdat ik verwachtte dat ze zouden proberen een persoon aan de macht te krijgen die het onderzoek naar deze misdaad, deze fraude en de gebeurtenissen, de situatie, kan onderdrukken. Omdat deze persoon plotseling is verschenen en zich nu in een positie bevindt om de macht in Roemenië over te nemen.

Het maakt niet uit of het vuile wetten zijn of dat ze de verkiezingen ongeldig hebben verklaard zonder wettelijke reden. Het is onze realiteit! Tot zover voor ons. Het is zo, zo belangrijk. Als je je onderzoek kunt uitvoeren om de waarheid te achterhalen, niet wat ik u vertel, maar de waarheid achterhaalt en deze mechanismes aan het licht kunt brengen, die deze fraude beschermen die tijdens de pandemieperiode is gepleegd. En ik heb nog steeds

hoop dat we in de toekomst in Roemenië kunnen terugkeren naar een legaal verkiezingsproces.

Interviewer Nou, dat is interessant. Op dit moment, in deze hele omgeving waar ze de fraude proberen te verdoezelen of de mensen die deze misdaad begaan hebben proberen het te verdoezelen.

Wat zou je laatste boodschap zijn aan de mensen die dit interview bekijken? Hoe kan iedereen, welke rol kan iedereen spelen om deze misdaad aan het licht te brengen?

Maria Vasii: Voor jou en je boodschap en je onderzoek hier, voel ik gewoon dat ik 'dank je wel' wil zeggen voor je aandacht, je tijd, je kennis die je gebruikt ten voordele van de mensheid. Het is zo belangrijk om dit te bespreken omdat we nu twee kanten van de mensheid hebben. De ene kant staat open voor de christelijke weg, voor een positieve levensverwachting, en de andere kant staat open voor het kwaad en voor de vernietiging van de wetten van onze beschaving.

Het is niet langer de tijd om op televisie te kijken naar wat er bij de burens gebeurt. Nu is het tijd om te handelen. Nu is het tijd om nieuwe regels te maken en hen te beschermen. Want zonder deze directe actie hebben we geen goede vooruitzichten voor de toekomst. Het is werkelijk een dramatische tijd voor de mensheid en het is tijd om aanwezig te zijn, actief in deze... in deze realiteit.

Interviewer Goed gezegd! Zo Maria, dat was heel interessant tot hier toe. Maar ik wilde u vragen of u ons een paar namen kunt geven van bedrijven of mensen die betrokken zijn bij dit hele project.

Maria Vasii: Wel, ik presenteer ons bewijsmateriaal en ik zal het u geven.

Interviewer Dank u!

Maria Vasii: Volgens ons bewijsmateriaal, kan ik de naam uitspreken.

Interviewer Wouw.

Maria Vasii: De eerste naam op basis van ons bewijsmateriaal is Johannes Hahn. Dit is een ambtenaar die in de Europese Commissie werkt, in een hoge machtspositie. Met andere woorden, hij is voorzitter en begrotingscommissaris. Dit betekent dat dit bedrag bij zijn handtekening naar de farmaceutische bedrijven gaat, omdat zij stimulansen hebben gecreëerd door de COVID-situatie.

Interviewer Als hij voorzitter is van de begroting van de Europese Unie, moet hij er op zijn minst vanaf weten.

Maria Vasii: Ja, en ook in overeenstemming met het bewijsmateriaal de naam van het accountantskantoor vertellen dat wordt onderzocht, namelijk Ernst & Young (EY), een Oostenrijks bedrijf. Dit bedrijf heeft ook een zusterbedrijf in Roemenië. En het was betrokken bij de raadpleging toen de Europese Commissie rechtsregels opstelde om de wettelijke manier van overheidsverwerving te wijzigen. En dit bedrijf was ook betrokken bij het eindrapport over hoe het bedrijf geld gebruikt. Ik denk dat dit betekent dat ze de wet en het mechanisme voor het witwassen van geld hebben gefaciliteerd. En ik heb ook de naam van het bedrijf in mijn hoofd, een van de bedrijven die oorspronkelijk was geautoriseerd in Delaware in de Verenigde Staten. Want zoals je kunt zien, heeft dit bedrijf in Roemenië tijdens de pandemie **in slechts twee jaar tijd meer dan tien miljard euro** ontvangen. Het is onverklaarbaar dat dit bedrijf op legale wijze zo'n enorme winst heeft kunnen maken via dit mechanisme, dat in april 2020 van start ging en na drie jaar werd afgerond. Dat is onmogelijk. En daarom denk ik dat het nu belangrijk is dat het Openbaar Ministerie bij zijn

onderzoeken ook een beroep doet op deskundigen op verschillende gebieden, dat wil zeggen deskundigen die juridische en medische uitleg kunnen geven op farmaceutisch gebied en ook zeker op zakelijk gebied. Ze kunnen de aanklagers een antwoord geven op al die vreemde dingen die tijdens de pandemie zijn gebeurd.

Interviewer: Heeft u als advocaat een soort netwerk van deze experts die de officier van justitie zouden kunnen helpen om alles uit te zoeken?

Maria Vasii: Ja, ik heb mijn experts en zij geven ons uitleg. Daarom heb ik de moed om erover te praten. De verklaringen en het expertiserapport zijn nu beschikbaar voor de aanklagers, maar ik nodig alle collega-advocaten en de slachtoffers uit om direct contact op te nemen met het Internationaal Strafhof in Den Haag, want er staan rechtszaken voor slachtoffers op mijn website. Het is zo gemakkelijk; het kost minder dan 10 minuten om alle informatie in te voeren. En als je je aanmeldt, als je een verlies hebt geleden tijdens de pandemie of misschien een familielid hebt verloren, meld je dan aan! Want als we dit samen doen, dan is het Openbaar Ministerie verplicht om het onderzoek op te pakken en af te ronden met een aanklacht.

Interviewer: Wouw, dat is een goed punt dat je maakt. Dus dat betekent dat iedereen die schade heeft geleden op zijn minst kan bijdragen aan het verhogen van de druk op het rechtssysteem om de zaak eindelijk af te handelen, toch?

Maria Vasii: Ja, want het gaat niet alleen om wat er in het verleden gebeurd is. Dit is de enige manier waarop we ons heden kunnen beschermen, de enige manier waarop we onze toekomst kunnen beschermen. Want zonder deze reactie kan een persoon, een smerige persoon die dit mechanisme heeft gecreëerd, het herhalen.

Interviewer Juist. En is Den Haag, het Internationaal Strafhof, de eerste aanloophaven of moet men zich ook tot andere rechtbanken wenden en een klacht indienen?

Maria Vasii: Het is voldoende dat u zich tot deze rechtbank wendt, want het is een internationale rechtbank en deze rechtbank is bevoegd. Natuurlijk is het voor de openbare aanklager niet zo eenvoudig om een onderzoek in te stellen tegen Europese ambtenaren, omdat het ondenkbaar is dat een land dat lid is van de Europese Unie dit soort misdrijven zou plegen. Maar het is echt. Het is echt. Het maakt niet uit of we in de Europese Unie of in Afrika zijn. Het maakt niet uit! De misdaad tegen de menselijkheid was echt. Het was hier, en daarom is het nu tijd om te onderzoeken! Het is tijd om conclusies te trekken! Het is tijd om een aanklacht in te dienen! We hebben het recht om onze levens en onze samenleving te beschermen. We zijn zo speciaal. Onze God heeft ons geschapen voor een goede gezondheid, voor een goed leven en niet voor de status van een slachtoffer. Dat is niets voor mensen.

Interviewer: Dat heb je heel mooi gezegd en ik dank je echt voor het blootleggen van dit alles om mensen te helpen, om te begrijpen wat er gebeurde tijdens deze waanzinnige jaren van de pandemie. Wil je nog een paar laatste woorden zeggen? Of is het goed van jouw kant?

Maria Vasii: Ik geef er de voorkeur aan u een bewijsmateriaal te geven, en ik ben zo nieuwsgierig en opgewonden om te zien welke indruk je zult krijgen als je het bewijsmateriaal bekijkt en alles begrijpt. Want je zult begrijpen dat het echt veel meer is dan ik in woorden kan uitdrukken.

Interviewer: Hartelijk dank, Maria, dat u vandaag bij ons bent voor het delen van al deze geweldige inhoud met ons!

Maria Vasii: Dank u.

Stem: Nu volgt het getuigenis van Marian

Interviewer: Ik heb de eer om hier te zitten met Marian uit Roemenië, die een behoorlijk gek verhaal te vertellen heeft over wat iemand heeft meegemaakt tijdens de Corona periode. Marian, bedankt dat je hier bent!

Marian: Hallo!

Interviewer: Hallo. Ik wil hiermee beginnen: U bent tijdens de pandemie van het coronavirus in het ziekenhuis opgenomen. Maar wat deed u voordat u in het ziekenhuis werd opgenomen? Wat is uw medische voorgeschiedenis?

Marian: Oké. Voordat ik naar het ziekenhuis ging, was ik misschien een beetje verkouden en had ik een beetje koorts. Het was geen zware verkoudheid. Gewoon een verkoudheid van twee of drie dagen. De huisarts zei dat het beter zou zijn om een COVID-test te doen. Die was positief en toen begon het hele verhaal.

Interviewer: Wanneer was dat?

Marian: Dat was begin november 2020.

Interviewer: Oké.

Marian: Er kwam een ambulance die me naar het ziekenhuis bracht.

Interviewer: Waarom kwam de ambulance?

Marian: Om me op te halen en naar het ziekenhuis te brengen, want mensen met COVID mochten niet de straat op of hun huis uit. Je moest jezelf isoleren van andere mensen. Het was een tijd waarin veel mensen in Roemenië geïsoleerd waren of thuis opgesloten zaten.

Ja, dus je kreeg de positieve testuitslag van je normale arts en bleef thuis.

Marian: Ja. En toen kwam er iemand van het ziekenhuis om me een lift te geven. Mijn huisarts voerde in een of ander systeem in dat ik verkouden was en dat ze me hadden getest. En een dag later kwamen ze met een ambulance om me naar het ziekenhuis te brengen voor nog een test. Om te zien of ik naast Covid nog andere problemen had. In die tijd kwam het vaak voor dat mensen die stierven comorbiditeiten hadden, dat wil zeggen dat ze andere gezondheidsproblemen hadden. Dus zeiden ze dat het nodig was om het in het ziekenhuis te observeren. Ik had niets. Toen de ambulance kwam, was ik heel vrolijk, had ik geen koorts en geen Covid-symptomen. Ik denk niet dat ik Covid had, gewoon een verkoudheid. Toen ik in het ziekenhuis aankwam, stopten ze me in een container en lieten me daar drie tot vier uur liggen. Daarna nam iemand bloed af van mijn vingers, mat mijn bloeddruk en na nog eens twee uur kwam er iemand die een röntgenfoto van mijn longen maakte.

Gedurende deze tijd had ik geen water, geen eten, zelfs geen toilet! Ik bleef gewoon in de container. Maar na nog een paar uur belde een dokter me op via mijn telefoon zonder me persoonlijk te zien of een test of onderzoek te doen; ze zei dat ik de gelukkige winnaar was van een ziekenhuisbed. En toen werd ik in mijn gewone kleren in bed gestopt.

En daarna Ik had niets, geen symptomen, niets. Ik probeerde het hen uit te leggen: Er is niets mis met mij! Ik wil naar huis.

Oh nee, je moet minstens drie dagen blijven en dan kunnen we kijken of je ontslagen kunt worden. Nadat er een röntgenfoto van mijn longen was gemaakt, zei een dokter: "Oh, het ziet er heel slecht uit." En ik sprak met een andere dokter die zei: Oh, je hebt niets, ik zie niet dat je problemen hebt. Maar er was nog een ander probleem. Gedurende de tijd dat ik daar was, moest ik medicijnen nemen Ongeveer 10 medicijnen op één dag of misschien meer, ik weet het niet meer precies. Een deel 's ochtends, de rest 's avonds. En de verpleegster bleef dicht bij me om er zeker van te zijn dat ik het innam.

Interviewer: Wat was de ergste medicatie die je moest nemen?

Marian: Het probleem is dat ik niet weet wat de medicatie was. Ik vroeg: "Wat neem ik?" Oh, dat is niet jouw probleem. Dat was het antwoord. Ik werd gedwongen om het te nemen. Ik maakte er nogal een heisa van dat ik het niet zou nemen als ik niet te zien kreeg wat het was. Toen kwam er een verpleegster binnen met een klein papiertje en schreef er iets op, maar niets over de medicatie. Ik weet niet precies wat ik nam. Maar na drie dagen probeerde ik naar huis te gaan. Ik zei: "Je zei dat ik naar huis kon gaan. Ik heb niets. Alsjeblieft!"

"Oh, dat is onmogelijk - je bent er slecht aan toe, je zou kunnen sterven! Je hebt een ander groot probleem... Wat haal je in je hoofd om naar huis te willen!" Tot dat moment had ik geen probleem. Ik had geen hoge bloeddruk, ik had geen diabetes. Ik had niets. Tot die tijd was ik een gezond persoon geweest. En ze zeiden dat ik diabetes had en ze begonnen me insuline te geven. Ik zei dat het onmogelijk was om me insuline te geven, omdat je bij het begin van diabetes met andere medicijnen begint. "Nee. Oh nee! Nee, het is nodig om met insuline te beginnen!" En ze dwongen me insuline te spuiten. Ik heb ongeveer een maand insuline geslikt in het ziekenhuis en nu heb ik diabetes. Ja... ze waren succesvol.

Ja. En deze medicatie gaf me een slecht gevoel.

Marian: Het was niet goed. Het voelde als vergif. Ik had het gevoel dat mijn organen vergiftigd werd. De verpleegster of om de dag kwam de dokter tien minuten in de ochtend, diende de medicijnen toe en verdween weer. En 's avonds kwamen ze nog eens tien minuten. Ze noemden het "isolatie" omdat het de "rode zone" was en ze COVID hadden kunnen oplopen. Dat begreep ik niet. Dat was geen probleem voor ons. We hadden tv's, het voelde alsof we in een... waren waar oude mensen worden ondergebracht.

Interviewer: Bejaardentehuis.

Marian: Ja, precies! Maar na twee of drie dagen... Na drie dagen stierf een van de mensen in de kamer. En deze man zei tegen me: Geef me alsjeblieft water! Ik ga dood. Ik probeerde hem water te geven. Het was een grote schok voor me. En ik probeerde hem zoveel mogelijk te redden...

Interviewer: Hem te reanimeren?

Marian: Ja, om te reanimeren. En er hingen twee telefoonnummers op de deuren voor de verpleegsters en de dokters. Ik belde ze keer op keer. Niemand kwam. Ik belde opnieuw en opnieuw. Niemand kwam. Na drie uur proberen iemand te bereiken, veranderde het team van artsen en verpleegkundigen. En ze kwamen naar onze kamer. Wat is er aan de hand? Vertel me wat er is gebeurd!, Deze man is overleden. Ik heb eindeloos geprobeerd te bellen... "Oh, wat is er gebeurd?" - "Hij is gestorven! Ik weet het niet precies, maar ik weet zeker dat er drie uur lang niemand is geweest. Dat kan niet kloppen! Wat wil je zeggen als iemand sterft op de eerste hulp van een ziekenhuis? "Oh, we zijn in een beperkt gebied om te herstellen van de Rode Zone, oké?" En toen de verpleegster weg was, kwamen er twee mensen, twee mannen van de ziekenafdeling die probeerden de man in een zwarte zak te stoppen. De kerels waren net zo groot als ik. Het lukte ze niet om hem in de zak te stoppen. Ze probeerden het vanuit het ziekenhuisbed en duwden met hun been om hem erin te

stoppen. Het was onvoorstelbaar! Toen kwamen er een paar dokters die vroegen wat er mis was. Haal hem uit de kamer en probeer hem in de zak in de gang te stoppen!".

En toen stierf er nog een man. En weer nam niemand de telefoon op. Ik probeerde naar de verpleegsterspost te gaan en het ze te vertellen. Maar die was gesloten. De deur was op slot en het ziekenhuispersoneel zat achter de deuren.

Interviewer: Achter gesloten deuren?

Marian: Dus ik schreeuwde en maakte lawaai. Niemand kwam. Dus ik opende de deuren in deze ziekenhuisruimte en het was 2-3 graden koud. Het was winter, dus ik werd weer verkouden. En het was een zware verkoudheid. Ik kreeg koorts en ze gaven me Algocalmin, een koortswerend middel. Er gebeurde niets... En ze zeiden, "Oh, deze man is dood." Ze maakten een zwarte tas voor me klaar en brachten me naar het gebied voor de doden. Later hoorde ik van een verpleegster die ik na al deze gebeurtenissen ontmoette: Ik werd die dag op de dodenlijst gezet. Ik werd doodverklaard - stierf in het ziekenhuis.

Interviewer: Omdat je een beetje koorts had, een beetje koorts?

Marian: Ja. Nee... Ik had meer dan 42 graden koorts.

Interviewer: Okay.

Marian: En niemand deed iets! Mijn vrouw belde een paar mensen van daar en zei: Om Marian's temperatuur naar beneden te krijgen, is het nodig om wat water te geven, koud water, zodat..."

Interviewer: Om af te koelen...

Marian: En een man gaf me wat...

Interviewer: Doeken?

Marian: Ja, ik kreeg ze om. En toen brachten ze me naar de AT-afdeling. In dit ziekenhuis, het is een nieuw ziekenhuis in Roemenië, met veel geld en het is niet mogelijk om van deze afdeling, de afdeling pneumologie, de longafdeling, direct naar de AT-afdeling binnen het ziekenhuis te gaan. Je moet naar buiten om er te komen. En ik had de lakens over me heen...

Interviewer: ...koud water...

Marian:... in lakens! Ik was nat! En toen ik buiten kwam met het bed...

Interviewer: Op wielen?

Marian: Ja, op wielen, dat klopt, naar de binnenplaats van het ziekenhuis. En ik herstelde daar helemaal!

Interviewer: Okay.

Marian: En toen ik aankwam op de AT, was ik in een normale toestand. Maar ik was vastgebonden...

Interviewer: Vastgebonden aan het bed?

Marian: Gebonden aan armen en benen. Maar nu in het AT...

Interviewer: Vergeef me de onderbreking, maar de twee mannen die u beschreef die stierven, werden ze beademd? Gebruikten ze zuurstof?

Marian: Nee. Nee, nee! Nee, ze hadden niets. Nee. Ik weet niet precies wat er met ze gebeurd is. Maar ik denk dat ze een ander probleem hadden, of het probleem met de medicatie die ze kregen, die niet verenigbaar was met het leven. En dus stierven ze in het ziekenhuis toen ze daar aankwamen. Ze zagen er niet ziek uit toen ze aankwamen. Nee, ik weet niet precies wat het probleem was, want deze mensen werden in de zwarte zak gestopt, in het graf gelegd en dat was het. En er was een protocol op de AT-afdeling*. En dit protocol zei dat je medicijnen moest krijgen en ik weet niet wat, maar bepaalde stoffen. Want na 30 minuten was ik bewusteloos... Ik was bewusteloos... Ik weet het niet. En na drie dagen werd ik weer wakker. Ik weet niet eens zeker of het drie dagen waren. Maar toen ik probeerde te bewegen, merkte ik dat deze hand helemaal zwart was. En de benen ook. Omdat ik zo stevig aan het bed vastgebonden zat. En ik sliep op deze kant, op mijn linkerkant. Ik probeerde aan de linkerkant te blijven. En deze hand was helemaal zwart. Niemand had daar aandacht voor, het was geen probleem voor hen. En ik werd wakker met een paar infusen in mijn armen.

Interviewer: Ja.

Marian: En na die dag kwamen er een paar dokters - ik ben een ingenieur, en er is een grap over ingenieurs dat ze dezelfde liefdevolle blik hebben als honden - en toen ze me zagen en de blik op mijn gezicht, zeiden de dokters: "Oh, maak hem los. Je kunt zien dat hij een aardig persoon is die geen problemen veroorzaakt." Daarna probeerde ik het gevoel in mijn handen en benen terug te krijgen, maar dat ging heel erg langzaam, een klein beetje maar. Het probleem in het AT was dit protocol, want er waren veel mensen, patiënten. Ik heb met hen gesproken: Ik maakte grappen met hen en sprak tot hen zoals ik nu tot jullie spreek. En alles leek in orde. Een vrouw at bananen en maakte grapjes. En toen de dokters kwamen, gaven ze haar een paar injecties en startten een infuus en toen viel ze flauw.

Interviewer: Oké. Viel ze gewoon in slaap voor een lange tijd?

Marian: 's Avonds was ze dood.

Interviewer: Wouw.

Marian: Ja. Dit protocol, dat is waarom het gebeurde. De medische personeel zei dat het protocol noodzakelijk is, we moeten het implementeren. En dat is de reden waarom mensen stierven. Ik weet niet precies hoe het gebeurd is. Maar ik heb veel mensen binnen zien komen die er gezond uitzagen. En nadat het protocol was toegepast, zagen ze er slecht uit en voelden ze zich slecht. En sommige... de meeste mensen... zijn eigenlijk allemaal gestorven.

Interviewer: Hoeveel mensen heb je zien sterven?

Marian: Ik weet het niet precies. Na veertien dagen zei ik bij elke nieuwe persoon in mijn hoofd: "Dit is weer een dode. Ik maakte een grapje omdat ze konden lopen. Het is "The Walking Dead" . En na een tijdje begreep ik het: Ik ben een dode. Maar ik kon niet opstaan en rondlopen omdat ik een infuus in mijn arm had. Aan de andere kant stond de bloeddrukmachine en de zuurstofsaturatie.

Interviewer: Zuurstof.

Marian: Ik had een katheter voor de urine.

Interviewer: Wouw.

Marian: En dat is ongelooflijk. Omdat ze maar een kort buisje hebben ingebracht om alle urine af te voeren. Maar deze tassen, kleine tassen, bereikten de grond niet. Ze hingen in de lucht.

Interviewer: Ze hingen?

Marian: Het is hangen, precies. Hangend... vanaf mijn binnenkant komende

Interviewer: Dat moet erg pijnlijk zijn geweest.

Marian: Ja. En het was noodzakelijk om op een of andere manier zo op je zij te liggen. Want toen de zak gevuld was met urine, kwam er niemand om hem te verschonen. En hier, aan de ene kant, had ik het infuus. En daar aan de andere kant waren deze urinezakken.

Interviewer: Oh, bah!, dat is een hel.

Marian: Ja. Dat was het. Dat was het!

Interviewer: Als je AT zegt, was dat dan een speciaal COVID-station? Of...

Marian: Ja. Alleen voor COVID.

Interviewer: Alleen voor COVID. Er waren daar alleen COVID patiënten?

Marian: Alleen voor COVID patiënten. Ja, het werd de "rode zone" genoemd. Rode zone. De grap is dat veel mensen veel geld hebben betaald om naar dit ziekenhuis te gaan, om in dit ziekenhuis te zijn, omdat iemand hen vertelde...

Interviewer:....dat het een goed ziekenhuis is.

Marian: Ja, het was het enige ziekenhuis dat hen kon redden. Maar dat was niet waar, want ze stierven daar.

Interviewer: Oké, dus als dit een COVID-only afdeling was, hoe werden de mensen dan behandeld? Ik bedoel, we hebben gehoord hoe je behandeld bent, maar waren er mensen met zuurstofmondkapjes en zo?

Marian: Ja, veel mensen hadden een vereenvoudigd mondkapje of een mondkapje over het hele gezicht. Dat was een probleem omdat de zuurstof daar niet goed kwam. Ik heb het de artsen laten zien. Toen ik een zuurstofmondkapje droeg, was de zuurstofverzadiging in mijn bloed lager dan zonder mondkapje. En als je mensen een volgelaatsmondkapje opzette, probeerden ze zichzelf te bevrijden. Dat was de reden waarom ze aan het bed waren vastgebonden.

Vastgebonden, ja. Alle mensen waren vastgebonden. En er was nog een probleem voor mij: Ze gaven me insuline en ik weet het niet precies, ze gaven me glucose, suiker. Het was waanzin! Ik werd twee weken behandeld voor COVID, daarna kreeg ik geen medicatie meer. Het protocol werd na twee weken beëindigd.

Interviewer: Oké.

Marian: Omdat de COVID-infectie maar twee weken duurt en je na twee weken als gezond wordt beschouwd. En na twee weken in het ziekenhuis had ik nog drie dagen nodig, ik moest blijven omdat de dokter geld van mijn moeder probeerde te krijgen. Hij sprak met mijn moeder.

Interviewer: Oké.

Marian: Hij sprak met mijn moeder: "Oh, met Marian gaat het goed, maar er is meer medicatie nodig en kom alsjeblieft even praten." Deze persoon wilde dat mijn moeder hem geld gaf. Ik wil nog iets anders zeggen: dit ziekenhuis lag vlakbij het kerkhof en mijn bed was ...

Interviewer: Bij het raam? J

Marian: a. En toen ik uit het raam keek, zag ik mensen kuilen maken voor de nieuwe doden...

Interviewer: Echt?

Marian: Ja. Ja. Het was heel eng. En 's nachts stierven er veel mensen omdat niemand kwam... De artsen en verpleegkundigen hadden een groot feest. En niemand kwam kijken wat er met de patiënten gebeurde.

Interviewer: Hoeveel mensen waren er in je kamer?

Marian: Drie of vier.

Interviewer: Moesten jullie allemaal mondkapjes dragen?

Marian: Nee, normaal niet. Slechts één persoon had ruzie met me toen ik dit mondkapje niet droeg... Omdat ze zei dat ik COVID kon overbrengen. In alle ziekenhuizen komen ziekenhuisinfecties voor. Dit zijn zeer gevaarlijke bacteriën die sommige mensen in ziekenhuizen oplopen.

Interviewer: Ja, de resistente ziektekiemen die zich ontwikkelen in ziekenhuizen.

Marian: En ik ving er een, niet alleen ik, maar iedereen. Een van de symptomen is dat je in je broek plast. En dat wordt ook wel de geur van de doden genoemd. Daarom komt de verpleegster en opent het raam. En dit open raam was maar een meter van mijn bed vandaan. Ik was slechts licht bedekt met iets...

Interviewer: Met een laken? Het was winter.

Marian: Ja. Het was een graad... Ja, het was winter. Er lag sneeuw buiten en ik lag daar ongeveer twee weken met het raam open.

Interviewer: Oh mijn God!

Marian: Het was een verschrikking om de dode mensen daar te zien en de kou af te wachten. Toen ik daar vrijkwam, had ik het geluk dat de dokter die me verzorgde op vakantie was of zo. En dus werd ik overgeplaatst naar de afdeling met de minder ernstige ziekten.

Interviewer: Ja. Ja. Er waren twee soorten dokters: slechte dokters en goede dokters. Een van de goede artsen gaf me de ontslagpapieren. Het enige probleem was dat ik een resistente kiem had. **Marian:** Omdat ik volgens het protocol met al mijn medicijnen was gestopt, had ik problemen met mijn urine. Als je weg wilde gaan, moest je nog een dag blijven om te zien of je in orde was als je niets meer nam. Ik kreeg een hoge temperatuur en begon uit elk gaatje te bloeden.

Interviewer: Uit elke porie...

Marian: Echt. Van overal. Ik probeerde dat te verbergen. En de dokter hielp me. Hij onderzocht me niet - hij controleerde mijn temperatuur niet, hij controleerde helemaal niets.

Interviewer: Hij liet je gewoon gaan?

Marian: Zodat ik kon rennen... lopen... ontsnappen. Precies: vluchten. Ik verliet het ziekenhuis bloedend en met een hoge temperatuur. Maar thuis kostte het me ongeveer een maand om te herstellen met behulp van antibiotica...

Interviewer: Een maand?

Marian: Ja, om te herstellen van het ziekenhuis... Alleen het probleem met mijn handen is gebleven, ik heb geen gevoel in drie vingers en ik kan mijn benen niet meer voelen van waar ik was vastgebonden. Maar ik probeer... te overleven.

Interviewer: Voel je het nog steeds niet?

Marian: Nee. Als ik dit glas neem... Ik ben rechtshandig. Meestal voel ik alleen met twee vingers. Als ik op mijn andere vingers vertrouw, gebeurt het dat ik mijn glas laat vallen. Ik heb dit probleem. Dus ik probeer met mijn linkerhand te rijden. Ik doe alles met mijn linkerhand. Het moeilijkste is naar het toilet gaan of proberen te werken met mijn rechterhand. Het is bijna onmogelijk, maar het is nodig. Nu ben ik linkshandig.

Interviewer: Mijn God!

Marian: Ik til alle zware gewichten of wat ook maar, met mijn linkerhand. Als ik probeer te schrijven, schrijf ik als een klein kind.

Interviewer: Dat ziet er goed uit!

Marian: Ja, ik probeer mijn eigen schrijven te lezen. Maar in de meeste gevallen herken ik niet wat ik geschreven heb!

Interviewer: Hoe oud was je toen dat gebeurde?

Marian: 49.

Interviewer: 49. Hoe oud waren de patiënten op deze COVID-afdeling? Waren het jonge mensen, oudere mensen of voornamelijk oudere mensen met comorbiditeiten .

Marian: Nee, alle mogelijke leeftijdsgroepen. Sommigen waren 30 of zelfs 70, maar heel, heel weinig oude mensen. Velen waren rond de 40 of 50.

Interviewer: Dus u zegt dat u één van de weinigen was van dit COVID station die het overleefde.

Marian: Ja, 500 mensen stierven in deze periode. 500 mensen. Om precies te zijn, 497 mensen stierven en slechts drie ontsnapten aan de AT .

Interviewer: Dus mensen die jonger waren dan jij stierven ook?

Marian: Ja, natuurlijk. Veel mensen van alle leeftijden zijn gestorven.

Interviewer: Dat is waanzin.

Marian: Een andere vrouw die ik ken is ook ontsnapt. Bij haar was het hetzelfde omdat ze een lange vrouw is. Omdat ze iedereen dezelfde dosis gaven...

Interviewer: Dezelfde dosis voor iedereen?

Marian: Precies. Voor iedereen! Het maakte niet uit of je 70 of 130 kilo woog. Ik denk dat ik daarom ontsnapt ben. Ik had geluk, met mijn vrienden, met mijn vrouw. Ze belden allemaal. En die nacht kwam er een dokter die tegen me fluisterde: "Ik ga iets goeds voor je doen." Het was de goede dokter. Er waren twee soorten dokters. Een andere dokter kwam - ik wil je dit vertellen - en gaf me Remdesivir. En er kwam er nog een en ik vroeg hem: "Wat zit er in dit infuus?" "Ik kan het niet zeggen... maar je zult zien, het zal je gelukkig maken!" En daarna voelde het alsof ik zweefde! Dat was leuk.

Interviewer: Oké.

Marian: Maar na die ziekenhuisperiode, ik weet niet precies of het door de medicatie kwam of door Remdesivir, kreeg ik weer een groot probleem met bloeddruk en diabetes. Ik heb grote schommelingen; de ene dag heb ik een bloedsuikerspiegel van 550, de volgende dag 70.

Interviewer: Dus je kwam er eigenlijk beschadigd uit en lijdt nog steeds onder de schade die dit protocol heeft veroorzaakt.

Marian: Ja, en het was heel beangstigend toen mijn huid losliet. Al mijn huid... Van mijn handen, van mijn borst, van mijn haar... Ik heb gaten in mijn....

Interviewer: In mijn huid.

Marian: Ik kan hele plukken haar uittrekken. Delen van mijn tanden zijn afgebroken. Al mijn tanden zijn hersteld, net als mijn haar.

Interviewer: Oh, mijn hemel!

Marian: Ik was brood aan het eten en een paar gedeeltes van mijn tanden kwamen los. Het was beangstigend, heel beangstigend!

Interviewer: Allemaal vanwege deze behandelprotocollen. Alles nadat je volgens deze protocollen bent behandeld.

Marian: Ja, ja, ja. Dat zei ik aan het begin. Ik was een gezonde man toen ik naar binnen ging en ik kwam naar buiten met veel gezondheidsproblemen. En in die tijd bezocht ik veel artsen, om te begrijpen wat er gebeurd was. Wat is de manier om weer beter te worden?

Maar toen ik de artsen vertelde dat de symptomen optraden nadat ik de medicatie voor COVID had genomen, zeiden ze allemaal: "Oh, ik kan je niet vertellen wat daar gebeurd is" of "Ik kan je geen aanbevelingen geven".

Of ze geven me een medicijn, zoals morfine. Of ik kan wat... Ik weet niet veel over neurologie, maar nadat ik deze pillen had genomen, zag ik regenbogen in mijn hoofd, in mijn huis! Dat was erg leuk, maar 30 minuten later moest ik mijn dochter naar de crèche brengen. En het is onmogelijk om te rijden als je regenbogen kunt zien!

Interviewer: Juist, dat klopt. Dus geen wonder dat er 500 mensen aan stierven als jij het overleefde.

Marian: Ja, ja! Ik heb slechte ervaringen met deze artsen. Niemand wil je vertellen wat er is gebeurd, wat er met jou is gebeurd.

Een negatief voorbeeld: Ik ging voor een onderzoek, zoals een echografie vanwege de zenuwuiteinden. Omdat ik deze hand niet kan voelen. Ik kan de benen niet voelen. Ze sloten me aan op een apparaat en probeerden elektriciteit en een bepaalde frequentie te gebruiken om...

Interviewer: Om reflexen te zien?

Marian: Met een bepaalde frequentie.

Marian: Ze draaiden het hoger en hoger en er gebeurde niets. Toen zeiden ze: "Oh, de machine is kapot". Ik zei, "We kunnen het controleren, we kunnen het testen. Ik legde het op mijn andere hand, en..."

Interviewer: het sloeg uit!

Marian: Ja! het sloeg uit. Het is... Ik gaf haar...

Interviewer:...een klap!

Marian: Ja! Maar toen de consultatie voorbij was, zei ik: "Oké, oké, dat was wat er gebeurde.... het is niet belangrijk. Vertel me gewoon wat nodig is om me beter te voelen. Daarom ben ik hier gekomen." En deze dokter was een universiteitsprofessor en werkte op de "rode Covid afdeling"...

Interviewer: Oké...

Marian: Hij zei, "Ik weet het niet precies, maar ik denk dat je zenuwen kapot zijn, net als bij oude mensen van 80... misschien 90 jaar oud! Wat doe je met een 90-jarige man? Ga naar huis om te sterven."

Heeft hij je dat verteld?

Marian: Ja, ja! Ik heb de conditie van een 90-jarige in deze delen van mijn lichaam, ja.

Interviewer: Nou, om af te ronden, je vertelde me in ons vorige gesprek dat je dat allemaal had meegemaakt. Je ontsnapte en sprak erover. Je schreef het op om andere mensen te waarschuwen en om de misdaad die plaatsvond te documenteren. En, je wordt er zelfs actueel voor vervolgd. Ik denk dat je twee banen bent kwijtgeraakt, toch?

Marian: Ja, ja.

Interviewer: Gewoon omdat je, je verhaal deelde. Zo het lijkt dus... Waarom denk je dat zo gebeurde?

Marian: Mensen zijn bang. Dat is één probleem. En een ander probleem is dat mensen worden gecontroleerd door... Ik weet niet precies door wie.

Interviewer: Precies... Zo voelt het toch? Het voelt alsof er een soort machtige controle is die niet wil dat we dit horen.

Marian: Ja, ja. De dokters zijn bang. Mensen zijn bang. En veel mensen geloven dat niet. "Oh, dat is niet echt gebeurd! Dat kan niet!" Je gelooft me niet dat ik dit probleem heb.

Mijn familie of vrienden zeggen: "Oh, je maakt een grapje". Want als ik er serieus over probeer te praten, begin ik te huilen. Ik zie de dode mensen daar voor mijn ogen... s Morgens, alle doden in de gang in de zwarte zakken... Ik zie het nu pas voor me... Het is gebeurd, het is overduidelijk! Veel mensen zijn gestorven. Ik kon er niets aan doen... alleen maar kijken. Dat is heel, heel pijnlijk! Helaas. Het is heel, heel erg dat ik ze niet kon helpen. Ik kon niets doen om te helpen... Er is niet slechts één persoon gestorven. Veel mensen zijn gestorven en dat is precies waarom ik hier ben gekomen, ondanks de gevolgen die het zou kunnen hebben. Misschien moet ik weer aan een nieuwe baan beginnen of zo. Maar mijn grootste zorg is voor mijn gezin, omdat zij ook getroffen zouden worden. Maar de mensen die gestorven zijn, de doden verdienen...

Interviewer:...om een stem te hebben.

Marian: Precies. Dat je de waarheid leert. Dat de waarheid wordt verteld. Want ik was erbij en ik ben misschien wel de laatste die het weet; die hier kan komen om het te zien. Niemand anders kan dat. Omdat ze gestorven zijn...

Interviewer: Bedankt voor je komst! Bedankt voor je komst, Marian. Bedankt dat je dit met ons deelt. Het is een zeer, zeer ontroerende getuigenis. En het laat zien hoe groot de misdaad was. We zijn blij dat je gekomen bent.

Marian: Ik zou hier twee volle dagen over kunnen praten en misschien nog wel twee. Maar ik denk... dat dat genoeg is voor vandaag.

Interviewer: Bedankt dat je dat met ons wilde delen. Het gaf een vrij goed overzicht. En ik hoop dat mensen de boodschap die je hebt overgebracht horen. Zij zijn de stem voor honderden mensen die vermoord zijn in deze ziekenhuizen door deze behandelprotocollen. En voor de mensen...

Marian: Duizenden in Roemenië.

Interviewer: Ja, duizenden. Bedankt om dit met ons te delen

Deel 2 - Getuigenverslag over het doodsprotocol van Covid]

Interviewer: Het is een grote eer om hier te zijn met Adriana en Marian uit Roemenië. Ze hebben allebei uit de eerste hand een aantal vreselijke dingen gezien die gebeurden tijdens de COVID-maatregelen in Roemenië. Kunt u ons inzicht geven in wat er is gebeurd met de miljarden euro's die zijn uitgegeven tijdens de COVID-maatregelen?

Adriana: Ja. Ik kan maar één ding zeggen: mijn moeder is vermoord voor geld. Daar ben ik zeker van. Toen ze in het ziekenhuis lag, weet ik niet of ze COVID had of niet, ze is niet getest. Toen ze stierf en ik de medicatie zag die ze mijn moeder hadden gegeven, was ik geschokt. En mijn familie ook.

Interviewer: Wat kreeg ze?

Adriana: Ze kreeg 44 stoffen toegediend.

Interviewer: Wouw.

Adriana: 44 Voornamelijk antivirale middelen. Norvir, darunavir, remdesivir. Maar ze weten niet of ze COVID had of niet omdat ze haar niet hebben getest. Mijn moeder kreeg de verkeerde test in het ziekenhuis op 8 december. Ze stierf op 16 december 2020. Maar ze stierf omdat ze naar huis wilde en ze wilden haar niet naar huis laten gaan. Ze lag niet de hele tijd in het ziekenhuis. Ze lag 17 dagen in het ziekenhuis. Ze had geen koorts, ze kon

normaal ademen, we denken dat het een soort paniek was omdat ze veel televisie keek. Ze keek tv, alle media, en ik denk dat ze bang en in paniek was. Ik denk niet dat ze daarvoor naar het ziekenhuis hoefde. Omdat mijn moeder 50 jaar lang wiskundelerares was geweest en ze een heel gezond persoon was, zowel geestelijk als lichamelijk, ging het heel goed met haar. En in het ziekenhuis gaven ze mijn moeder medicijnen. Ze gaven haar diazepam, fenobarbital, Xanax en ze gaven haar een neurolepticum: haloperidol. Elke dag om 10 uur 's ochtends en 10 uur 's avonds gaven ze het haar in een cocktail. 30 Haloperidol, een diazepam, een fenobarbital of Xanax. Maar dit ging over COVID, waarbij je niet kunt ademen. Waarom gaven ze haar een kalmerend middel?

Interviewer: Dus je moeder was fit, ze was gezond, ze komt in het ziekenhuis, 17 dagen later sterft ze?

Adriana: Ja. Ze is vermoord omdat ze naar huis wilde komen. Ze had een zuurstofsaturatie van 92%. Ze had een goede bloeddruk. De pols was goed. En ze kon uit bed komen. En ze zei, ik wil geen medicatie, ik wil niets, ik wil gewoon naar huis. De dokter zei: Laten we haar intuberen. En ze intubeerden met Fentanyl, Midazolam, ze gaven haar Listanon voor de intubatie en binnen twee minuten was ze dood.

Interviewer: En toen deed je er onderzoek naar, ja, en ontdekte je al die stoffen. Hoe bent u daar achter gekomen?

Adriana: Er is een opgraving uitgevoerd. Drie jaar nadat ze stierf. De aanklager zei, oké...

Interviewer: Dus er is een autopsie uitgevoerd?

Ja, om de toxicologische bevindingen te zien. Toen ik op de krant alle medicijnen zag die ze mijn moeder gaven, zei ik de hele tijd: wat heeft het voor zin? Omdat mijn moeder in orde was, ze was gezond en oud. En we hebben het bewijsmateriaal omdat ze in het ziekenhuis wat analyses op mijn moeder hebben gedaan. Alles was in orde op de eerste dag. Ze had niets. Helemaal niets. En toen zeiden ze dat mijn moeder niet kan ademen. Oké, ze kan niet ademen. Maar ze kreeg Xanax. Waarvoor? Diazepam. Waarvoor? Ze kreeg midazolam. Fenobarbital. Veel kalmeringsmiddelen voor wat? Mijn moeder sprak elke dag met me aan de telefoon. En ze smeekte me de hele tijd: Neem me mee naar huis, neem me mee naar huis, ik smee het je, neem me mee naar huis van hier. Niemand zorgt voor ons. Alleen om de medicijnen toe te dienen, daarna zijn we hier alleen. Ze sluiten de deur in het ziekenhuis en ze komen me alleen de medicijnen geven. En ik belde de dokter en vertelde hem dat ik mijn moeder mee wilde nemen of haar naar een ander ziekenhuis wilde laten overbrengen omdat ze zei dat wat er in het ziekenhuis gebeurde niet goed was. En ze wilden me mijn moeder niet geven.

Interviewer: Oh, dus je mocht ze niet ophalen?

Adriana: Nee, ze zeiden de hele tijd dat ze positief was, ze was positief. En ik zei dat ik de test wilde zien, waar is de test. Ze lieten me geen Covid-test zien. En na haar dood mochten we haar niet meer zien. Ze stopten haar in een zwarte lijkzak, in twee zakken: de eerste was wit en daarboven een zwarte. We zagen dit tijdens de opgraving en ze droeg alleen luiers. Want ze hadden haar in ... Ze had bloed op haar gezicht omdat ze haar in de zwarte zak met luiers hadden gestopt en haar niet hadden gewassen. We mochten mijn moeder niet identificeren. We wisten drie jaar lang niet of het mijn moeder was of niet omdat ze zeiden dat als je het lichaam laat zien als je de zak opent

Marian: (Covid springt eruit...)

Adriana: Nee, nee. Maar ze zeiden dat de politie ons zou arresteren omdat het een strafbaar feit was. Maar ik kon niet zien of mijn moeder daar was. Ze wilden niet dat ik haar zag na haar dood.

Interviewer: En over deze misdaad gesproken, dat ze al deze drugs kreeg: je vertelde me dat er een grote handel was in heel Roemenië. Wat voor soort handel was dat?

Adriana: In Arad, in het ziekenhuis in Arad, was het twee miljard euro.

Interviewer: Twee miljard in één ziekenhuis. Hoeveel in het hele land?

Marian: Ongeveer 350 miljard in Roemenië.

Interviewer: Wouw!

Adriana: Ja, daar hebben we bewijsmateriaal van. De ziekenhuizen hebben aankopen gedaan. C-cap is de naam van de website waar ziekenhuizen hun medische benodigdheden kopen.

Interviewer: Dus jullie controleerden hoeveel ze verdienden in die tijd. Ja, omdat een verpleegster me vertelde dat er 12 bedden in dit ziekenhuis waren, op deze afdeling, en ze zeiden dat mijn moeder besmet was.

Interviewer: Oké, ze had een infectie?

Adriana: Ja.

Interviewer: Of hebben ze je verteld dat ze een infectie had?

Adriana: Nee, dat zeiden ze niet. Ik zag het later zwart op wit op papier en vroeg me af: waarom?

Interviewer: Ah, ze kreeg een infectie in het ziekenhuis.

Adriana: Ja. Waarom? Omdat mijn moeder hetzelfde mondkapje droeg als een andere patiënt.

Interviewer: Zij deelden een mondkapje.

Adriana: Ja.

Marian: Ze namen de mondkapjes van de overledene af en gaven ze aan de andere patiënten.

Interviewer: Dus ze gaven eigenlijk twee miljard uit, maar ze deelden nog steeds de mondkapjes?

Marian: Ja. En ze hadden geen basisuitrusting om wonden schoon te maken. Ze hadden niet eens medische alcohol om te desinfecteren.

Interviewer: Dat klinkt alsof je wilt dat mensen sterven...

Adriana: Ja, want toen ik zag dat ze in dat deel van het ziekenhuis geen mondkapjes hadden, vroeg ik me af waarom. Ze gaven zoveel geld uit. Ik ging naar C-Cap op het beste moment en wat ik daar zag schokte me. Waar is het mondkapje, ze doen veel aankopen. Ze hebben miljarden uitgegeven.

Marian: Er zijn miljarden uitgegeven, maar deze materialen en voorraden hebben de ziekenhuizen nog niet bereikt.

Interviewer: Alleen de midazolam en de fentanyl.

Marian: Ik denk dat veel van de medicijnen die voor veel behandelingen werden gebruikt uit de magazijnen van de grote farmaceutische bedrijven kwamen. En het was een goed moment om ze te verkopen en te laten verdwijnen voor de patiënten. Omdat deze patiënten zijn overleden en het in Roemenië niet mogelijk is om autopsies uit te voeren om uit te zoeken waaraan deze mensen zijn overleden. Je kunt deze patiënten dus een heleboel medicijnen en behandelingen geven zonder dat iemand kan bewijzen of dit echt gebeurd is, omdat je het niet kunt controleren. Dit was een machinaal proces om het geld uit te geven en niemand kan het bewijzen.

Interviewer: Dus deze 350 miljard heeft duidelijk niets gedaan om patiënten te helpen, waar is het geld gebleven?

Marian: Ik zeg dat het evident is dat dit crimineel was omdat ze dezelfde behandelingen bleven doen, dezelfde medicijnen bleven geven en dat er mensen stierven. Oké, één persoon sterft, twee mensen sterven, als er na een week nog steeds mensen sterven, moet er iets veranderd worden.

Interviewer: Ja, men moet het veranderen

Marian: Precies! Zie je, deze medicijnen zijn niet goed voor de behandeling van COVID, ze zijn niet goed voor de mensen. Maar ze gingen onverstoord door en dienden zelfs nog meer toe.

En dat was iets heel, heel beangstigends. Ik was daar en zag mensen sterven binnen een halve dag of zo omdat er een bed vrijgemaakt moest worden om een andere patiënt op te nemen en medicijnen toe te dienen. Dit ging maar door.

Interviewer: Om de volgende te doden

Marian: Precies, het was lopende band werk om mensen te vermoorden en ze de drugs te geven.

Adriana: Ja, en de patiënten betaalden om een bed in het ziekenhuis te krijgen.

Marian: Ja, dat is een ander punt: er werd gezegd dat naar het Arad Gradiste Ziekenhuis gaan de enige kans was om in leven te blijven, en veel mensen betaalden om daarheen te gaan zonder zich te realiseren dat het een "slachthuis" was. Mensen betaalden om daarheen te gaan! En na een paar dagen, misschien 3 of hooguit 5, stierven ze. Sommigen verzetten zich meer dan anderen, maar ze stierven.

Adriana: Ze hebben geen onderzoekje ingesteld of analyse gedaan. Gewoon het gebruikelijke, niets. Maar ze gaven haar altijd medicijnen, altijd medicijnen.

Marian: Maar ze hebben een mondkapje omgedaan. Maar het probleem was niet dat het niet goed werkte. Het probleem was dat het ziekenhuispersoneel niet wist hoe het te gebruiken. En in veel gevallen die ik heb geobserveerd, zetten ze het mondkapje op de patiënt en kon de patiënt niet ademen, dus verstikten ze de patiënt met het mondkapje of met dit nieuwe apparaat.

Adriana: En omdat ze het mondkapje niet op hun gezicht wilden houden, kregen ze medicijnen.

Interviewer: Hoeveel mensen stierven er in die periode in Roemenië?

Marian: In die maand stierven er ongeveer vijfhonderd mensen op één afdeling. Maar in Roemenië...

Interviewer: Alleen in dit ziekenhuis, op één afdeling van het ziekenhuis 500 mensen?

Marian: Ja. Slechts drie mensen zijn ontsnapt. Ik ben er één van! En in heel Roemenië stierven 68.000 mensen aan Covid. Ik weet niet precies wat daar gebeurde en welke medicatie of welke behandeling mensen kregen.

Adriana: Tijdens de hele pandemie stierven 1.860 mensen op deze afdeling in ziekenhuis in Arad. Nee, er waren drie afdelingen. Sorry En 700 mensen stierven alleen al op deze afdeling. Alleen op deze afdeling met 12 bedden.

Marian: Veel mensen stierven in deze periode november, december 2020. Voor 2021, slechts twee maanden.

Adriana: Het mondkapje, het zuurstofmondkapje was slecht. Mijn moeder belde me elke dag en vertelde me dat ze niet kon ademen met het mondkapje. Dit is niet goed voor mij. Ik kan beter ademen zonder mondkapje. Waarom doen ze mij dat aan?

Marian: Ik liet een arts zien dat de zuurstofsaturatie met het zuurstofmondkapje slechter was dan zonder mondkapje. Zonder mondkapje had ik ongeveer 95 tot 97, met een mondkapje, d.w.z. met een zuurstofmaker, daalde mijn zuurstofniveau naar 91.

Interviewer: Met een "zuurstofmasker", toch?!

Marian: Ja, dat was GEEN zuurstof. Ik weet niet wat het was. Maar die zuurstof doodde mensen. Ik meen het. Er lag een man naast me. Ik weet niet precies hoe oud hij was. Hij kon bewegen en zijn handen en benen waren vastgebonden.

Interviewer: Was hij vastgebonden aan het bed?...

Marian: Ja, en na drie dagen kwamen een paar verpleegsters kijken wat er met hem gebeurd was. En een van hen trok het mondkapje van zijn gezicht. Het was een groot mondkapje dat zijn hele gezicht bedekte (CPAP). Dit mondkapje bedekte zijn neus en kin. Het was beangstigend om te zien hoe de man eruitzag als een skelet. Je kon zijn neusbeen zien en de man schreeuwde de hele tijd! Je kunt ... je kunt, je kunt je niet voorstellen hoe het daar klonk, en niemand kwam naar hem kijken, niemand! Ik wil nog iets zeggen: als iemand stierf, was iedereen blij. Het medisch personeel was blij. Ik denk dat ze geld kregen omdat ze gelukkig waren: Joepie, er is weer iemand dood, joepie!

Interviewer: Wie denk je dat dit op een hoger niveau wilde? Omdat het blijkbaar in heel Roemenië gebeurde, toch?

Marian: Het is een protocol van de OMS (WHO). Het protocol werd gevolgd en dat is de reden waarom mensen stierven, omdat we ons aan het protocol vasthielden. En een ander bevel kwam van een militaire generaal, omdat we ons in een "noodtoestand" bevonden. Iedereen wist dat het noodzakelijk was om er niets tegen te zeggen omdat het een bevel was van de top en van de regering.

Adriana: Ja, van de regering,

Marian: Om je vergunning om geneeskunde te beoefenen te behouden, moest je het protocol precies volgen en toepassen.

Interviewer: Waar kwam al dat geld vandaan, dat op de documenten stond. Waarom stond daar zoveel geld geregistreerd?

Adriana: Het geld dat ze kregen was twee of drie keer zoveel als ze nodig hadden. Want als je bijvoorbeeld op Google zoekt, als ik een CT-scanner wil kopen ... Bijvoorbeeld, een bed was misschien ... 6.000 euro op de rekening, en het echte bed was maar 1.000 euro. Zo gebeurde het ongeveer.

Interviewer: Dus in de boeken ...

Marian: Alle leveranciers, alle leveranciers, iedereen deed dat, alle beddenleveranciers (bijvoorbeeld), het was een tijd waarin je veel kon verdienen, in korte tijd rijk kon worden als je in die business zat.

Adriana: Tijdens de pandemie zag ik in Arad binnen twee maanden apotheken als onkruid uit de grond schieten: Apotheek Dr. Max. In elke straat in Arad is een Dr. Max apotheek geopend, overal! Ik vroeg me af: waar komen zoveel apotheken en Dr. Max vandaan in slechts twee maanden?

Marian: Als paddenstoelen die zich na de regen verspreiden ... verschenen er plotseling zoveel apotheken.

Interviewer: O!. Maar, ik vind dat echt interessant wat je net zei en ik wil daar een beetje verder op voortborduren: Het geld dat werd genoemd als de prijs voor een bed of zes keer het geld dat eigenlijk nodig was werd genoemd en dan is er niet eens een nieuw bed. Dat klinkt als ...

Marian: Ik lag in het ziekenhuis toen iemand van een ministerie kwam kijken naar de nieuwe bed aankopen, en ik lag in een van de nieuwe bedden. Dit nieuwe bed was gemaakt van plastic. Het moest een bed worden dat de patiënt zou helpen om van positie te veranderen en zich te verplaatsen...

Adriana: Een speciaal bed. ...

Marian: Ja, want als patiënten langer in bed blijven, leidt dat tot longontsteking. Het is nodig voor het lichaam om te bewegen. Precies. Maar deze bedden bewogen niet! Ze blijven stilstaan zonder te bewegen. De bedden bleven gewoon in de onderste positie, in de stilstaande positie. Dat was heel, heel slecht. En toen de man van de bediening kwam en ik zei: "Verander dit bed alsjeblieft voor me. Ik kan niet in dit bed blijven." En ik hoorde: "Dit bed kostte 6000 euro! Wat voor troep heb je hier gekocht!" Of iets van dien aard... Verschoon alsjeblieft het bed, zei hij de tegen de man. En in het lokale gebied werden enkele deals gesloten met dit Europese geld.

Maar de verpleegkundigen in Roemenië die uit dit gebied komen, willen niet in dit ziekenhuis werken omdat ze weten dat er een probleem is. En veel mensen komen voor het geld, zoals we in Roemenië zeggen, door geldafspraken. Als je als verpleegkundige in onze ziekenhuizen wilt werken, is het niet belangrijk om diploma's, specialisaties of ervaring te hebben. Geef me 5000 euro (smeergeld) en de volgende dag ben je een aardige verpleegster in een ziekenhuis in Roemenië.

En dat is wat er daar (met mij) gebeurde. Zie je, ik had pech, ze oefenden op me, ze probeerden een ader te vinden.

Interviewer: Ze hebben geprobeerd om je anders te raken?

Marian: Precies. En ze probeerden het ongeveer vijf minuten. Een verpleegster hield mijn hand vast en een andere maakte gaten in mijn arm.

Adriana: Ze konden het niet vinden, ze weten niet hoe ze een slagader of ader moeten vinden.

Marian: Ja, ja, precies.

Adriana: Omdat ze geen ervaring hebben.

Marian: Het was voor iedereen hetzelfde. Deze vrouwen hebben geen ervaring.

Interviewer: Juist.

Marian: Het is heel erg. Maar ik denk, ik denk dat er veel geld terugkomt via het salaris of op een andere manier. En er is nog een slechte gewoonte in Roemenië. Het is nodig om de verpleegsters om te kopen - om ze geld te geven, om geld aan de dokter te geven...

Adriana: Als je ze geen geld geeft, maken ze je niet schoon. Ze geven je niets te eten! Mijn moeder had niets te eten.

Marian: Ik bleef daar een dag met stront op me omdat ik me niet kon bewegen, ik was met handen en voeten gebonden.

Interviewer: Ze waren vastgebonden aan het bed.

Marian: Dat klopt, want de verpleegster kreeg geen geld.

Interviewer: Oh, man.

Marian: Ja. Het was voor mij onmogelijk om geld te geven omdat ik vastgebonden was. ... Maar dat is de...

Interviewer: Mentaliteit.

Marian: De mentaliteit, ja.

Niemand wil dat dit machinale proces aan het licht komt. En een andere reden is dat iedereen bang is die dit hoort en zegt: ik wil dit niet horen, ik wil dit niet zien, ik wil hier niet bij betrokken zijn. Een heel goed voorbeeld is het proces.

Adriana: Ik heb een zaak in de rechtbank en in 4 jaar tijd zijn ze 6 keer van aanklager veranderd, dus er zijn geen resultaten.

Ze hebben veel vervalst. Alle papieren van mijn moeder zijn vervalst. De röntgenfoto, de analyse, de longfoto. Ik kan je laten zien hoe ze dit mijn moeder hebben aangedaan. Ik kan het de aanklager laten zien. Ik kan het eigenlijk aan niemand laten zien, maar ik heb zoveel bewijsmateriaal. Maar ze zijn niet geïnteresseerd.

Marian: De openbare aanklager wil het bewijsmateriaal niet aannemen.

Adriana: Ze veranderen de openbare aanklager. Dat komt van hogerhand.

Interviewer: Van mijn kant heel erg bedankt voor dit geweldige interview, bedankt dat je hier bent.

Ter nagedachtenis aan Marian en alle andere slachtoffers van de Corona doodsprotocollen.
Verspreid dit hedendaagse document.
Voorkom verdere misdaden tegen de menselijkheid.

door hm.

Bronnen:

Exclusief interview met Kla.TV

Dit zou u ook kunnen interesseren:

--- Website van mevr. Vasii – Aangifte doen als Covid-vaccinatieslachtoffer

bij het internationale gerechtshof in Den Haag:

www.actiunevictimecovid.ro/aplicatie-victime-icc/

Hoe de aantallen “coronadoden” worden vertekend (ENG)

► www.kla.tv/16897

Kla.TV – Het andere nieuws ... vrij – onafhankelijk – ongecensureerd ...

- wat de media niet zouden moeten verzwijgen ...
- zelden gehoord van het volk, voor het volk ...
- nieuwsupdate elke 3 dagen vanaf 19:45 uur op www.kla.tv/nl

Het is de moeite waard om het bij te houden!

Gratis abonnement nieuwsbrief 2-wekelijks per E-Mail

verkrijgt u op: www.kla.tv/abo-nl

Kennisgeving:

Tegenstemmen worden helaas steeds weer gecensureerd en onderdrukt. Zolang wij niet volgens de belangen en ideologieën van de kartelmedia journalistiek bedrijven, moeten wij er elk moment op bedacht zijn, dat er voorwendselen zullen worden gezocht om Kla.TV te blokkeren of te benadelen.

Verbindt u daarom vandaag nog internetonafhankelijk met het netwerk!

Klikt u hier: www.kla.tv/vernetzung&lang=nl

Licence: *Creative Commons-Licentie met naamgeving*

Verspreiding en herbewerking is met naamgeving gewenst! Het materiaal mag echter niet uit de context gehaald gepresenteerd worden.
Met openbaar geld (GEZ, ...) gefinancierde instituties is het gebruik hiervan zonder overleg verboden. Schendingen kunnen strafrechtelijk vervolgd worden.